

Смак співпраці

Круглий стіл відбувся, а післясмак залишився.

Той самий, як від доброї кави: трохи гіркуватий від втоми, трохи терпкий від думок і дуже теплий від людей, що поруч.

Який слід він залишив у моїй душі? Мабуть, протоптав іще одну стежку вгору разом з надійними, справжніми. Бо людину справді пізнаєш, коли “йдеш із нею в гори”. Коли разом долаєш підйоми й спуски, коли поруч не лише у хвилини успіху, а й тоді, коли вітер у лице. І з кожною новою спільною справою, з кожною такою “вилазкою” я все більше пізнаю вас, дорогі мої колеги, таких надійних, глибоких, справжніх.

“Дві Людмили”... Так ніжно й по-доброму називають колеги Л.А. Мороз і Л.О. Міхно. Різні, як два гірські схили, але однакові у головному: у відданості справі, у вимогливості до себе, у любові до студентів. Шановні колежаночки, ви відкриваєтеся не відразу, а наче проліски: терпляче чекаєте свого тепла, щоб розквітнути тихо, але по-справжньому красиво.

Чимось схожа на вас і Антоніна Петрівна Марущенко. Спершу вона – це тиша, спокій, майже непомітність. А потім – слово... і вже не слово, а ціле джерело, що бринить, наповнює, оживляє. І ти вже розумієш: ось вона, глибина!

З Оксанкою Сохою можна сміливо йти в гори без карти: її оптимізм ніби компас, а точність думки викладачки економіки нібито перевірений маршрут! Коли здається, що сил уже немає, саме вона тихо підставляє плече – і вершина знову стає досяжною.

Оленка Лут – це про елегантність у кожному русі й надійність у кожному рішенні. Та, хто не відмовить, підтримає, збалансує, коли потрібно.

А Яна Завгородня – це очі, що горять, душа, яка прагне більшого, і постійне “А як? А що? А як краще? А чому? Саме з таких і починаються нові вершини.

І знаєте, про що ще змушує думати спільна праця? Про те, що сила – не в однаковості, а в різності.

Що справжня команда – це коли кожен іде своїм темпом, але в одному напрямку.

Що підтримка інколи важливіша за поради.

І що найкращі ідеї народжуються не в тиші кабінетів, а між людьми :

у розмовах, дискусіях і навіть у паузах між ковтками кави.

Мабуть, саме тому післясмак не зникає.

Бо це вже не просто спогад про захід – це відчуття дороги, яку хочеться продовжити разом.

Не менш важливою є підтримка слухачів. Уважні погляди, щирі реакції, живий інтерес до кожного виступу. Це не просто присутність, а співучасть, яка надихає

і додає впевненості тим, хто ділиться досвідом. Адже для творців дійства надзвичайно важливо відчувати: їх чують, розуміють, приймають. Саме така підтримка перетворює звичайний захід на справжню подію, яку хочеться продовжувати і до якої хочеться повертатися.

Справжньої переможної весни усім нам, дорогі колеги, дорогі українці!

19.03.26